

[Robert Pedersen.]

fra et enkelt eksempel med Knud Enemark, der døde i Rom, at sige, at dansk idræt ikke er helt opmærksom på, at den yderste elite-idræt med dens præstationer har sin pris.

Dansk idræt er præget af de mange organisationer ude over landet, det foregår i hele Danmark, i alle befolkningslag, det er en folkebevægelse. Denne folkebevægelse skal ikke dømmes af et enkelt eksempel i en fjern fortid.

Poulsgaard (FP):

Nu må min gode ven hr. Robert Pedersen ikke blive skuffet. Jeg skal prøve at svare, jeg har noteret lidt ned her i tur og orden. Det er heller ikke en fornærmelse mod ministeren, at han kommer lidt nede i min række.

Jeg vil starte med hr. Schlüter, der sagde, at jeg havde stillet mig ved siden af pengekassen nu, og det forbavtede ham. Jeg er da glad ved, at der er nogle, det efterhånden er gået op for, at vi er et spareparti. Jeg har stillet mig ved siden af den pengekasse, der hedder tipsmidlerne. De midler skal så afgjort tilfalde sporten, de skal ikke gå til mentalthygieniske foreninger, og hvad det er for mærkelige formål, man bruger de penge til. De skal gå til sporten. Vi mener stadig væk, at staten skal beholde afgiften. Og så er det klart, at hvis vi skal have mere skoleidræt, vil det koste penge. Jeg mener stadig væk, at skoleidrætten kunne placeres noget bedre på de skemaer, vi har. Kulturministeren kunne godt lide formning og andet pjat, men det er noget mærkeligt noget, at de to ting, der har været med til at bygge dansk kultur op igennem århundreder, havde jeg nær sagt, kristendom og så de folkelige idrætsbevægelser, er de ting, der blev reduceret først i skolen. Jeg tror, vi med fordel kunne reducere andre fag.

Men skal skoleidrætten hjælpes, som fru Jytte Røge var inde på, så bliver det altså de lokale skolenævn, der må finde ud af det.

Så et svar til hr. Robert Pedersen, som stod her og sagde, han ville give penge til idrætten. Nej, hr. Robert Pedersen, vi kan hjælpe idrætten ved at give dem tipsmidlerne. Vi kan også hjælpe idrætten og gavne kammeratskabet, som jeg var inde på — det er også en besparelse — ved at de unge skal rydde op efter sig, ved at de selv skal holde

baner og den slags ting, som de nu får foræret af det offentlige. På den måde kan vi gøre det, og så kan vi hjælpe idrætten, som vi kan hjælpe alle andre steder: vi kan afskaffe skatten. Det er den eneste måde, det reelt kan gøres på.

Nu skal vi have en revision af fritidsloven, kunne jeg høre på forskellige. Der vil jeg simpelt hen ikke være med. Vi skal have skatten ned, og så må det blive folks egen opgave at prioritere det, de ønsker, og det koster — fik vi at vide i en radioudsendelse en aften — 4 kr. i timen at gå til gymnastik, 4 kr. i timen! Det er en tredjedel af en biografbillet. Og hvor mange bajere kan vi drikke på en time? Det har vi også råd til, vi kan drikke en masse.

Idrætten har godt fat i befolkningen, og hvis der er grupper i befolkningen, som af en eller anden mærkelig årsag ikke selv skulle have råd til at betale, så skal de hjælpes via det sociale sikkerhedsnet, men det er ikke en statsopgave at fritidsstøtte alle mulige aktiviteter, som borgerne har rig mulighed for selv at betale for.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg sige tak, fordi han vil støtte vort forslag, det er vi taknemlige for. Vi er ikke så forvante, så vi kan klare os med lidt efterhånden.

Og så til VS, hr. Kurt Hansen. Ja men det er jo fantastisk. Vi hørte det også fra hr. Robert Pedersen i en mild form, indrømmet, lidt stærkere fra SF, lidt stærkere fra komministerne og stærkest fra VS; de vender sig imod reklame. Det var jo en af de ting, jeg sagde man kunne få penge ind ved. Man kunne få penge ind ved reklame og ved andespil, det sagde jeg. De vender sig imod det. Man vil godt have, men det er, ligesom man ikke vil se i øjnene, at tingene også koster noget. Ja men hvad rager det da os? Hvis idrætten er tilfreds og firmaerne vil betale for reklame, så lad dem det, og lad så idrætten få de midler. Men det er dette overformynderi: vi alene vide, hvad der tjener . . . Og penge, det er sådan noget ubehageligt noget. De er nødvendige at have, men man vil helst undvære dem. Det er noget mærkeligt noget.

Så fik jeg også én over snuden for det, jeg sagde om disciplinkrisen i skolen. Jeg tror virkelig, det også hænger sammen med, at man har skåret idrætten ned til et minimum. Man sidder og ævler og kævles i skole-